

PARAULA I VIDA

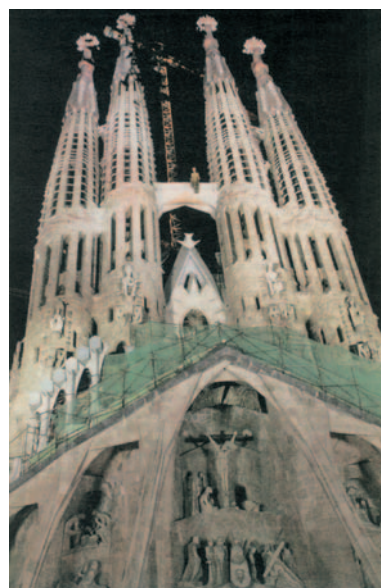
La família, prioritat per a l'Església

Hi ha diversos indicis que indiquen que la defensa i el servei a la família esdevindran objectius prioritaris en el futur immediat de la vida de l'Església. Un d'aquests indicis és el que va dir el Sant Pare en el seu recent viatge a Croàcia, els dies 4 i 5 del passat mes de juny. També ha començat ja el compte enrere per a la propera Trobada Mundial de les Famílies, una iniciativa de Joan Pau II que s'ha celebrat a diverses ciutats i que el 2012 tindrà lloc a Milà del 29 de maig al 3 de juny. Els dos darrers dies, Benet XVI presidirà els actes culminants de la Trobada. El lema d'aquesta edició serà «La família, el treball i la festa».

Aquesta prioritat de la família per a l'Església no pot sorprendre ningú, perquè la família, fonamentada en el matrimoni entre un home i una dona, és una institució molt important per al bé de les persones. El Concili Vaticà II afirma que «el benestar de la persona i de la societat humana i cristiana va estretament unit a la bona situació de la comunitat conjugal i familiar». Això significa que la bona salut de les famílies és molt necessària per a la realització de les persones dels esposos i especialment dels fills.

No hi ha dubte que actualment hi ha molts factors, en la societat en general i en la nostra en particular, que fan difícil l'harmonia i l'estabilitat de les famílies.

La família tindrà bona salut si la societat descobreix els valors imprescindibles per tal que l'home i la dona, en la unió matrimonial i fami-

La basílica de la Sagrada Família, un símbol de la família enmig de Barcelona

liar, realitzin plenament la seva dignitat com a persones. I el primer d'aquests valors és el veritable amor conjugal entès com una entrega mútua dels esposos, un amor per sempre, amarat de fidelitat i obert a la vida, a fi de construir una família com a íntima comunitat de vida i d'amor.

L'amor que l'Església té a les persones i a la societat la porta a defensar amb energia la identitat del matrimoni i de la família. En aquesta missió han excel·lit els darrers Sants Pares, sobretot Joan Pau II i Benet XVI.

Joan Pau II, fa trenta anys, va posar ja la defensa i la promoció de la família entre les tasques prioritàries de l'Església amb la publicació de l'exhortació apostòlica *Familiaris consortio*.

De Benet XVI voldria recordar que, durant la seva visita a Barcelona per a la dedicació del temple de la Sagrada Família, va defensar la necessitat d'ajudar les famílies «amb adequades mesures econòmiques i socials perquè la dona trobi en la llar i en el treball la seva plena realització; perquè l'home i la dona que contreen matrimoni i formen una família siguin decididament recolzats per l'Estat; perquè es defensi la vida dels fills com a sagrada i inviolable des del moment de la seva concepció; perquè la natalitat sigui dignificada, valorada i recolzada jurídicament, socialment i legislativament».

Per tot això, repeteixo que no pot sorprendre a ningú que l'Església s'oposi a totes les formes de negociació de la vida humana i recolzi tot allò que pot ajudar a la institució familiar.

Com ens va dir també Benet XVI en la seva homília, «els patrocinadors del temple de la Sagrada Família volien mostrar al món la bellesa de la família. Volien mostrar al món l'amor, el treball i el servei viscuts davant Déu, com els va viure la Sagrada Família de Natzaret». El gran signe de la basílica de la Sagrada Família enmig de la nostra ciutat de Barcelona ha de ser un signe que ens compromet a treballar per al bé de les nostres famílies.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Cloenda del centenari de l'Hospitalitat

► Amb aquesta imatge d'una missa davant la Gruta de les Aparicions, al santuari de Lourdes, recordem que el passat mes de juny es varen cloure els actes del centenari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. El 14 de maig, les hospitalitats catalanes varen fer un pelegrinatge a Montserrat. El dia 11 de juny, a la catedral del Sant Esperit de Terrassa, el bisbe, Mons. Josep Àngel Saiz, presidí la missa de cloenda del centenari i del recorregut del Ciri del Centenari. I del 24 al 28 de juny va celebrar-se el pelegrinatge número 150, presidit pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach. Fins al 8 de setembre està obert el període d'inscripcions per al proper pelegrinatge, que es farà del 22 al 26 del proper setembre.

GLOSSA

Què fan els infants? El que veuen fer als grans

Matí d'un dia feiner del temps de vacances escolars. Estació del metro. Un grup nombrós d'infants d'uns sis i set anys es concentra davant les portes mecanitzades d'accés a les andanes. Els acompanyen un monitor i una monitora. Agrupen els infants de tres en tres. La monitora porta la targeta de transport públic a la mà i, cada vegada que l'introdueix en el lloc adequat i les portes s'obren facilitant el pas, insta un dels grups d'infants, amb veu comminatòria, a passar corrents. L'operació dura força estona i la infracció es reitera unes quantes vegades. L'actuació d'aquests monitors fa pensar. I sabeu el més trist? Que molt possiblement estan convençuts que el que fan no està mal fet, i fins i tot trobaran arguments per justificar-ho perquè, segons com, està ben vista la transgressió d'una norma tan senzilla com pagar el bitllet, i acaba formant part d'un estil de fer aparentment *espavilat*, quan en realitat és profundament insolidari. Ben segur que en els cursos de formació que han seguit els han parlat de la seguretat dels infants, del monitor i la seva actuació com a referència exemplar, de l'educació en valors, del civisme... Quina llàstima perdre una oportunitat tan

bona com la que tenien a l'abast amb aquest desplaçament en transport públic! L'educació descansa en darrer terme en la figura de l'educador, que posa rostres concrets a uns valors i esdevé referència i model a imitar.

Arribat a l'estació de destinació, en sortir de la boca del metro, un altre grup d'un casal esperava per creuar el carrer. El semàfor estava en vermell, no venia cap vehicle. Un adult travessava, algun dels infants s'inquietava. Els monitors, amb les paraules i l'actitud, encarnaven paciència i respecte a la norma. Quan l'indicador es posà verd, travessaren de pressa, però sense atropellar-se. Es va reforçar un aprenentatge ben positiu. Hi ha molts monitors i monitores que treballen bé.

«Recomana als joves que tinguin seny. Sigues en tot un model de bones obres: de doctrina íntegra, de dignitat, de paraula sana i incontrovertible» (*Tt* 2,6-8). Els monitors també tenen models als quals referir-se: els monitors que els acompanyaren quan eren infants, els que han adquirit ja una experiència reeixida... Els monitors cristians poden girar la mirada vers Jesús, bon monitor i bon mestre.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Haurà perdut la gent el principal sentit? (*el de la fe*).

Això arriba a obsessionar-me i aquesta obsessió em domina en lo poc que escric per al públic, i com tinc tan poc coneixement com molta passió d'aquestes coses, els meus escrits potser resulten irreverents; però és que em fa l'efecte com si parlés amb sords, i instintivament crido, encara que comprenc que resulti de mala educació pels qui hi senten. Però aquests em semblen tan pocs! [...] En fi, Déu m'il·lumini per parlar o per callar.

(Carta al Dr. Josep Dachs, secretari del Dr. Torras i Bages, 26-12-1909)

DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,7-9)

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir, us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meva, tothom es riu de mi. Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell, però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre dels meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

▶ Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vos, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vos, / per vos es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciat del bo i millor / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vos m'heu ajudat, / i sóc feliç sota les vostres ales. / La meva ànima s'ha enamorat de vos, / em sosté la vostra mà. R.

▶ Lectura de la carta sant Pau als cristians de Roma (Rm 12,1-2)

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferi tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

▶ Evangelí segons sant Mateu (Mt 16,21-27)

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vos això no us pot passar!». Però Jesús es girà i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes». Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdía la vida? Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare, voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres.»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 20,7-9)

Me sedujiste, Señor, y me dejé seducir; me forzaste y me pudiste. Yo era el hazmerreír todo el día, todos se burlaban de mí. Siempre que hablo tengo que gritar: «Violencia», proclamando: «Destrucción». La palabra del Señor se volvió para mí oprobio y desprecio todo el día.

Me dije: «No me acordaré de él, no hablaré más en su nombre»; pero ella era en mis entrañas fuego ardiente, encerrado en los huesos; intentaba contenerlo, y no podía.

▶ Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo; / mi alma está unida a ti, / y tu diestra me sostiene. R.

Faç del Crist sofrent. Pintura de Georges Rouault, Museu d'Art Modern de la Ciutat del Vaticà

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 12,1-2)

Os exhorto, hermanos, por la misericordia de Dios, a presentar vuestros cuerpos como hostia viva, santa, agradable a Dios; este es vuestro culto razonable.

Y no os ajustéis a este mundo, sino transformaos por la renovación de la mente, para que sepáis discernir lo que es la voluntad de Dios, lo bueno, lo que le agrada, lo perfecto.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 16,21-27)

En aquel tiempo, empezó Jesús a explicar a sus discípulos que tenía que ir a Jerusalén y padecer allí mucho por parte de los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, y que tenía que ser ejecutado y resucitar al tercer día. Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo: «¡No lo permita Dios, Señor! Eso no puede pasarte.»

Jesús se volvió y dijo a Pedro: «Quítate de mi vista, Satanás, que me haces tropezar; tú piensas como los hombres, no como Dios.» Entonces dijo a sus discípulos: «El que quiera venir conmigo, que se niegue a sí mismo, que cargue con su cruz y me siga. Si uno quiere salvar su vida, la perderá; pero el que la pierda por mí la encontrará. ¿De qué le sirve a un hombre ganar el mundo entero, si arruina su vida? ¿O qué podrá dar para recobrarla? Porque el Hijo del hombre vendrá entre sus ángeles, con la gloria de su Padre, y entonces pagará a cada uno según su conducta.»

COMENTARI

El món o la vida

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setmana): 1Te 4,13-18 / SI 95 / Mc 6,17-29 ■ **dimarts**: 1Te 5,1-6.9-11 / SI 26 / Lc 4,31-37 ■ **dimecres**: Col 1,1-8 / SI 51 / Lc 4,38-44 ■ **dijous**: Col 1,9-14 / SI 97 / Lc 5,1-11 ■ **divendres**: Col 1,15-20 / SI 99 / Lc 5,33-39 □ **dissabte**: Col 1,21-23 / SI 53 / Lc 6,1-5 ■ **diumenge** vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setmana): Ez 33,7-9 / SI 94 / Rm 13,8-10 / Mt 18,15-20.

Som ambiciosos per naturalesa. Mai no acabem d'estar satisfets amb el que tenim i cada vegada aspirem a aconseguir més i més. Desitgem béns i seguretats de tota mena. Voldríem tenir-ho tot. I sovint la nostra ambició es basa en uns criteris molt materialistes: busquem diners, riqueses, possessions i comoditats, pensant que així tindrem la felicitat.

Aquesta mentalitat no és nova. Ha existit des de sempre. També es donava en temps de Jesús. Ell s'esforça contínuament per canviar-la entre els seus oients. En algunes ocasions ho fa de manera directa i contundent; per exemple, en el primer diàleg amb els deixebles a pro-

pòsit de la seva passió i la seva mort. Jesús els anuncia que quan arribin a Jerusalem serà detingut per les autoritats, que el condemnaran a mort, el torturaran i l'executaran. Pere té una reacció totalment lògica i humana, i intenta convèncer Jesús que això no passarà. Jesús no el deixa continuar, li diu que no pensa com Déu sinó com els homes, i arriba a tractar-lo de Satanàs! Poques vegades usa un llenguatge tan dur i contundent.

En aquest moment és quan Jesús aprofita l'ocasió per mostrar la inutilitat de l'ambició desmesurada: la recerca contínua de riqueses, de poder i de seguretat no porta enlloc. Jesús hi contraposa un valor indiscu-

tiblement millor i més necessari: la vida. Assegura que no serveix de res arribar a posseir el món sencer si això comporta perdre la vida. A més, la vida que Jesús proposa de buscar és la que dura per sempre, la que és plena i autèntica.

La vida veritable i duradora no la podem comprar ni amb tot l'or del món. Per tant, és inútil dedicar energies a acumular riqueses que no ens poden assegurar la vida. En canvi, Jesús la promet als qui estan disposats a seguir-lo en el camí de la creu, que és el de la renúncia a l'ambició personal i el de la donació generosa i incondicional als altres.

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Moisès (3) Un heroi nacional

Els habitants dels marges del Nil eren un dels pobles més poderosos de la Terra. Havien desenvolupat una civilització altament sofisticada. Des del punt de vista militar o tècnic eren extraordinàriament superiors als pobres israelites, una subclasse social, immigrants, mà d'obra no qualificada, desestructurats, amb escassa formació. No disposaven de mitjans adequats per enfrontar-se a una de les grans potències econòmiques, culturals i militars d'aquell temps. Per negociar amb un dels personatges més poderosos de l'època, enfrontar-se amb tot l'aparell d'un dels estats més organitzats del món i conduir milers de treballadors a través del desert, calia un home fort, intel·ligent, ben format, vehement. Aquest era Moisès.

Com aconseguí Moisès sortir-se amb la seva? Podem veure com Déu aprofita tant la formació com els trets de la personalitat de Moisès en benefici del poble. Així, aquesta clau de

lectura ens permet interpretar la coneguda escena de l'esbarzer ardent. La narració presenta la teofania a través d'un diàleg en el qual Déu exclama: «He vist l'opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments» (Ex 3,7).

El Moisès que acull la preocupació divina pel sofriment del poble i rep al seu torn l'ordre de Déu de fer-lo sortir d'Egipte és el mateix que veu els treballs forçats dels hebreus i els maltractaments als quals són sotmesos (Ex 2,11-12).

La formació de Moisès a la cort del faraó i la seva personalitat són la matèria primera a partir de la qual es basteix una vocació alliberadora. Tanmateix, no n'hi ha prou amb la base psicològica i amb l'educació rebuda, cal una aportació qualitativa que doni sentit al que ell és per tal que esdevingui un pont que uneixi immanència i transcendència.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

Comunicació i supervivència de l'ésser humà

A la final del nostre recorregut volem posar en relleu, una vegada més, que la comunicació és el factor decisiu per a la constitució i la supervivència de l'ésser humà com a tal i, molt especialment, de les seves religions. Sense uns adequats processos comunicatius, l'existència de l'humà en aquesta terra és impensable i impossible.

De fet, unes adequades transmissions són l'antídot més eficaç per resistir els estralls de la contingència que, inexorablement, assetja l'existència dels individus i dels grups humans.

En cada moment històric, les comunitats religioses —i les altres comunitats humanes— són el que són per la qualitat de les seves transmissions. Aquestes, al seu torn, són les artífexs més importants de la comunicació i de la comunió entre els éssers humans o, per contra, d'aquella incomunicació que engendra una bel·ligerància que, en el cas de les religions, sol presentar unes dosis de violència excepcionals.

Justament les reflexions que hem presentat en aquest estudi tenien com a finalitat posar de manifest quelcom que hauria de ser prou evident per a tothom: la forma d'existència pròpia de les religions és —hauria de ser— la comunitat, que és la conseqüència d'aquella comunicació en comunió propiciada per uns processos de transmissió que són portadors de vida i esperança, no sols per als fidels d'una determinada religió sinó també per a tots els homes i les dones de bona voluntat.

Els tres termes —comunitat, comunicació i comunió— són tres facetes constitutives d'una mateixa realitat: el relligament amb tota alteritat —Déu i tot altre— que, en forma de pensament, acció i sentiment, és inseparable de les religions com a tals.

Lluís Duch

(*Religió i comunicació*, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

28. ✠ Diumenge XXII de durant l'any. Mare de Déu de la Font de la Salut; sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església; sant Julià, mr. (s. iv); sant Heremes, mr. (s. ii).

29. Dilluns. Martí de sant Joan Baptista, decapitat (s. i), venerat a Sebaste; santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

30. Dimarts. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. iv), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró de botànics i jardiniers; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

31. Dimecres. St. Ramon Nonat, rel. mercader, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona; St. Nicodem, amic i seguidor de Jesús; St. Arístides, abat; St. Domènec de Val, noi mr. de Saragossa; sants Vicenç, Sabina i Cristeta, mrs., patrons d'Àvila.

1. Dijous. Mare de Déu del Puig (València); sant Lleir o Licerí, bisbe de Coserans (s. vi); sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; sant Artur, màrtir; santa Anna, profetessa; sant Llop, bisbe; santa Teresa-Margarida Reddi, vg. carmelitana; beat Josep Samsó (Castellbisbal 1887-Mataró 1936), prev. i mr.

2. Divendres. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Ingrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).

3. Dissabte. Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa al 1178; sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

INTENCIONS DEL SANT PARE (setembre)

General: Que els docents transmetin els valors morals i espirituals.

Missionera: Que les comunitats de l'Àsia proclamin amb fervor l'Evangelí.

ENTREVISTA

ASUN PUCHE

Immersió ignasiana

La psicòloga i professora de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació Blanquerna, Asun Puche, ha estat una de les trenta-sis persones que han participat en la primera edició del curs internacional d'*immersió ignasiana*, organitzat recentment pel centre d'espiritualitat Cova Sant Ignasi de Manresa, i en el qual han pres part persones de vint països diferents —amb una important presència d'africans i asiàtics. Durant cinc setmanes, els participants han fet una *immersió* en el carisma que es deriva de l'experiència de sant Ignasi de Loiola, que es caracteritza per ser una espiritualitat vinculada a la vida, que convida els qui la segueixen a ser «contemplatius en l'acció» i a «alçar la mirada cap a la globalitat, però aterrant en allò concret i proper».

Què destacaries d'aquesta experiència viscuda?

Volia aprofundir en l'espiritualitat ignasiana i en les possibilitats que obre per a la pròpia vida, i per a una societat que, tot i haver-se secularitzat, continua tenint set de transcendència. I destacaria el fet de poder comprovar que *un altre món és possible* quan vivim des del lloc més autèntic i pur de nosaltres mateixos i dels altres, en les diferents circumstàncies en què ens trobem. El goig de veure en els meus companys l'espiritualitat ignasiana encarnada i l'optimisme, sense ingenuïtat, que genera.

Quina incidència tindrà el curs en la tornada a la quotidianitat?

D'una manera personal, desitjo que la renovació interior, produïda *per haver anat a les fonts* i en companyia, trobi la seva forma natural d'exterioritzar-se. En l'àmbit acadèmic, el curs sens dubte aportarà claus de molt interès per a la investigació que realitzem sobre psicologia i espiritualitat des de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació Blanquerna.

Amb quina imatge et quedes del curs celebrat a Manresa?

La imatge de comunitat plural en servei, inserida en el món, que vaig veure simbolitzada en el mapa amb fotos dels rostres dels participants —homes i dones dels cinc continents— en els seus respectius *llocs de missió*. Un mapamundi que, en la celebració final del curs, es va posar als peus de Crist.

Oscar Bardají i Martín

EDUCAR

Niños adictos al móvil

La utilització de telèfons mòbils ha arribat a tal extrem que se impone una educació para usarlos bien. He aquí unos datos, por lo que se refiere a los niños, que me aporta la Asociación para la Investigación de Medios de Comunicación: el 33 por ciento de los niños españoles de ocho a trece años posee teléfono móvil de uso personal. A los doce años, la mitad de los niños tiene teléfono móvil, y a los trece el 70 por ciento. El 86 por ciento de los aparatos funciona con tarjeta de prepago (para que los padres puedan controlar el gasto de sus hijos). El elevado uso de los mensajes cortos (SMS o *Short Messages Service*, servicio de mensajes cortos) es un fenómeno común en toda Europa, mientras que en Estados Unidos se inclinan más por los servicios de mensajería de internet.

No cabe duda de que se puede hacer un buen uso y también un abuso del móvil por la infancia. Un buen uso para los niños que han de hacer desplazamientos largos para ir a la escuela, por ejemplo en zonas rurales o en viajes al extranjero, etcétera, y que por lo tanto necesitan estar en contacto con sus padres o cuidadores.

En todo caso, se trata de evitar una nueva forma de dependencia. Incluso tenemos un perfil del niño o joven *moviladicto* que reúne estas características: no puede prescindir nunca de su móvil, tiene que tenerlo junto a él y utilizarlo tanto de día como de noche; muestra un grado de ansiedad cuando no tiene cobertura de la red telefónica; la comunicación con sus familiares y amigos se realiza preferentemente a través del móvil; crea su propio lenguaje para comunicarse, usando el SMS; y se desespera cuando no puede usar el móvil por extravío o avería.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

AGENDA

PUBLICACIONS

La colecció «Cuadernos Phase» llega al número 200. La colecció «Cuadernos Phase», que dirige Mn. Josep Urdeix, ha alcanzado el número 200. La publican el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona y el Instituto Superior de Liturgia de Barcelona. Se trata de unos volúmenes de unas cien páginas que recogen los textos fundamentales de la tradición litúrgica, tanto del pasado como del presente.

He aquí los títulos de los últimos volúmenes publicados:

—Compendio de la misa en el rito hispano-mozárabe (n. 195).

—Las oraciones *apologéticas*. Para la devoción personal del sacerdote (n. 196).

—Orar por los difuntos (n. 197).

—La palabra del Señor. Recoge el texto de la exhortación postsinodal de Benedicto XVI *Verbum Domini*, a partir de las propuestas del Sínodo Episcopal sobre la Palabra de Dios (n. 198).

—La primera explicación de la Eucaristía (n. 199). Las catequesis de dos grandes padres de la Iglesia —san Juan Crisóstomo y Teodoro de Mopsuestia— dirigidas a los recién bautizados.

—Los oficios eclesiológicos, de san Isidoro de Sevilla (n. 200). Un verdadero manual de liturgia que nos llega desde el siglo VII y en el que el erudito obispo de Sevilla san Isidoro nos da a conocer con todo detalle cómo era la liturgia de

LA SAGRADA FAMILIA SEGONS GAUDÍ

Un jardí de flors i de fruites

En la nova Jerusalem, la mort ha deixat d'existir i la fecunditat omple la ciutat de Déu. Per això, en aquesta ciutat de Déu a la terra que és la basílica de Gaudí, aquest la converteix en un verger, en un jardí esplèndid, un hort carregat de «flors i arbustos, hortalisses, verdures, ametllers, arbres fruiters, i en els caminals, tota mena de flors i emparrats a tret de mà» (text recollit per Joan Bergós).

Arreu de les façanes i dels pinacles de les cobertes, tot és ple de la fruita que donen els arbres que hi ha als horts i als vergers del Camp de Tarragona. Gaudí pensa, sens dubte, en el mas de la Calderera, que la família paterna tenia al terme de Riudoms, i on ell va passar llargues temporades d'infant i de jove. Segons una informació facilitada per l'arquitecte Jordi Faulí, la fruita que hi ha a la Sagrada Família és aquesta: nespres, cireres, prunes, préssecs, peres, pomes, ametlles, figues, caquis, castanyes, taronges i magranes. Són dotze classes de fruita, com en el llibre de l'Apocalipsi, on l'arbre de la vida produeix una collita per a cadascun dels mesos de l'any.

A l'absis de la basílica, els pinacles van rematats per espigues i manats d'herbes boscanes de llargues tiges. El Gaudí jove, abans de fer-se càrrec de la Sagrada Família, afirma la conveniència de posar els fruits de la natura a les catedrals, ja que —diu— aquest és un llenguatge comprensible per a tothom. Dóna, a més, una altra raó de tipus espiritual: agrair a Déu els seus dons. I escriu: «Posar (a les nostres catedrals) els mitjans que Déu posa a la nostra disposició per sustentar-nos i alimentar-nos és una manera d'agrar la presència d'aquests dons» (Manuscrit de Reus, 64).

Ara bé, quan aixeca la Sagrada Família, s'adverteix una mena d'explosió de productes de la natura, alguns dels quals tenen significat eucarístic (el pa i el vi), però molts altres expressen l'abundància i la fertilitat de la nova Jerusalem. Els fruits són alhora do de Déu i símbols dels dons de l'Esperit Sant i de les bones obres dels homes i les dones inspirades pel mateix Esperit. La nova Jerusalem és ubèrrima.

Armand Puig i Tàrrach

La Sagrada Família segons Gaudí, Edicions Pòrtic (Grup 62)

su tiempo. Un libro para leer, para consultar, para reencontrar nuestra historia.

Diálogos entre un monje y una psicoanalista.

Por medio de este libro, titulado *El monje y la psicoanalista* (Fragmenta Editorial 2011, 182 páginas), la psicoanalista Marie Balmay recrea su encuentro y su amistad con el monje Marc-François. En este intercambio epistolar y dialogal —un encuentro en el Atrio de los Gentiles—, Balmay explora las relaciones entre religión y psicoanálisis, buscando no tanto aquello que puede *curar*, sino aquello que es capaz de *salvar*. Un coloquio que oscila entre el agnosticismo y la creencia, en-

tre el judaísmo y el cristianismo, entre la experiencia religiosa y el mantenimiento de las identidades.

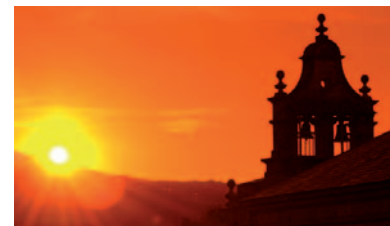
Estudis sobre l'adopció.

Aloma és el títol de la revista de psicologia, ciències de l'educació i de l'esport publicada per la Facultat d'aquestes matèries de la Universitat Ramon Llull (Fundació Blanquerna). És de publicació semestral i constitueix un veritable llibre. Aquest número —el 27— està dedicat a l'adopció al llarg de la vida: una perspectiva multidisciplinària. Té 334 pàgines. Aquest volum també inclou informació sobre els números anteriors de la revista. www.raco.cat/index.php/Aloma.

La posta de sol

(Pregària d'estiu)

Aquest estiu he gaudit de moltes postes de sol, un gran espectacle que a la ciutat no puc contemplar. M'he quedat embadalit amb tots els colors i matisos que es dibuixen al cel i a la terra. L'horitzó és una estampa meravellosa, que va canviant a poc a poc. El sol, que feia poques hores ens castigava sense pietat, es deixa ara contemplar en la seva dansa vespertina. S'ha convertit en un anell de foc que, abans d'amagar-se sota les muntanyes, ens banya amb una explosió de llums i colors.

La terra comença a omplir-se d'ombres que transformen l'horitzó constantment i omplen l'esperit d'una pau infinita. La meua ànima s'ha omplert de Tu, Senyor, i de la teva infinita bellesa, contemplant les postes de sol. M'hagués agradat que duressin eternament, però la bellesa ha de ser efímera, oi? Com, si no, desitjaríem tant tornar-la a trobar!

He descobert també, Senyor, que nosaltres no posseïm la bellesa. És ella la que ens posseïx i la que engrandeix el nostre esperit. Ens posa al cor un tast de la teva divinitat perquè anhelem trobar-te sempre. I l'últim descobriment encara, aquesta bellesa no és estranya a la Creació. Tu l'has posat en el cor del que ens envolta. Gràcies, Senyor, per mostrar-te en la posta de sol.

Manolo Juárez
(*Pregàries vives*, publicat pel CPL de Barcelona)

PALABRA Y VIDA

La familia, prioridad para la Iglesia

Varios indicios muestran que la defensa y el servicio a la familia se convertirán en objetivos prioritarios en el futuro inmediato de la vida de la Iglesia. Uno de estos indicios es lo que dijo el Papa en su reciente viaje a Croacia, los días 4 y 5 del pasado mes de junio. Ya ha empezado también la cuenta atrás para el Encuentro Mundial de las Familias, una iniciativa de Juan Pablo II que se ha celebrado en varias ciudades y que en 2012 tendrá lugar en Milán del 29 de mayo al 3 de junio. Los dos últimos días, Benedicto XVI presidirá los actos culminantes del Encuentro. El lema de esta edición será «La familia, el trabajo y la fiesta».

Esta prioridad de la familia para la Iglesia no puede sorprender a nadie, ya que la familia, fundamentada en el matrimonio entre un hombre y una mujer, es una institución muy importante para el bien de las personas. El Concilio Vaticano II afirma que «el bienestar de la persona y de la sociedad humana y cristiana va unido estrechamente a la buena situación de la comunidad conyugal y familiar». Esto significa que la buena salud de las familias es muy necesaria para la realización de las personas de los esposos y en especial de los hijos.

No cabe duda de que actualmente hay muchos factores, en la sociedad en general y en la nuestra en par-

ticular, que dificultan la armonía y la estabilidad de las familias.

La familia gozará de buena salud si la sociedad descubre los valores imprescindibles para que el hombre y la mujer, en la unión matrimonial y familiar, realicen plenamente su dignidad como personas. Y el primero de estos valores es el verdadero amor conyugal entendido como una entrega mutua de los esposos, un amor para siempre, repleto de fidelidad y abierto a la vida, a fin de construir una familia como íntima comunidad de vida y de amor.

El amor que la Iglesia tiene a las personas y a la sociedad la empuja a defender con energía la identidad del matrimonio y de la familia. En esta misión han destacado los últimos Papas, sobre todo Juan Pablo II y Benedicto XVI.

Juan Pablo II, hace treinta años, ya puso la defensa y la promoción de la familia entre las tareas prioritarias de la Iglesia con la publicación de la exhortación apostólica *Familiaris consortio*.

De Benedicto XVI quisiera recordar que, durante su visita a Barcelona para la dedicación del templo de la Sagrada Família, defendió la necesidad de ayudar a las familias «con adecuadas medidas económicas y socia-

les para que la mujer encuentre en el hogar y en el trabajo su plena realización; para que el hombre y la mujer que contraen matrimonio y forman una familia sean de verdad apoyados por el Estado; para que se defienda la vida de los hijos como sagrada e inviolable desde el momento de su concepción; para que la natalidad sea dignificada, valorada y protegida jurídica, social y legislativamente».

Por todo esto, repito que a nadie puede sorprender que la Iglesia se oponga a todas las formas de negación de la vida humana y apoye todo aquello que pueda ayudar a la institución familiar.

Como nos dijo también Benedicto XVI en su homilía, «los patrocinadores del templo de la Sagrada Família querían mostrar al mundo la belleza de la familia. Querían mostrar al mundo el amor, el trabajo y la entrega vividos ante Dios, como los vivieron la Sagrada Família de Nazaret». El gran signo de la basílica de la Sagrada Família en medio de nuestra ciudad de Barcelona ha de ser un signo que nos comprometa a trabajar en favor del bien de nuestras familias.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona